

Ti már megint mibe keveredtetek?

avagy beszámoló az V. Országos Állategészségügyi Versenyről

- *Okés, megvan a térdkalács is! Mutasd a számsort!*

- *Nyitja?*

- *Nem!*

- *Ne már!*

- *Na mi a helyzet?... A számok jók, de a sorrendnél elrontottak valamit!*

- *Lányok, nem lehet, hogy összekevertük a sarokcsontot a térdkaláccsal?*

- *De!*

A fenti in medias res kezdés egy boncteremben elhangzott, adrenalinból erősen fűtött beszélgetést takar az V. Országos Állategészségügyi Versenyen. Amikor azt írom, hogy adrenalinból fűtött, az igen erősen eufemisztikus megfogalmazás, valójában a fülünkön is fröcskölt az adrenalin. Jó, elismerem, ez pedig költői túlzás, de ha a két értékből átlagot számol a Kedves Olvasó, akkor megkapja a tényleges pillanatnyi adrenalin szint értékét. A kezdés egyébként kísértetiesen emlékeztet egy hét hónappal ezelőtti írásra, ami itt olvasható: <https://univet.hu/hu/2021/08/19/ilyen-volt-a-iv-orszagos-allategeszsegugyi-verseny-a-gyoztes-csapat-beszamoloja/>

Ha pedig valaki a fenti link megnyitása után gyorsan rányomna a kis piros x-re a jobb felső sarokban, azt megnyugtatom, hogy ez a beszámoló sem lesz rövidebb, ugyanis a szerzőnek fura kattanásai vannak azon felül is, hogy ártatlan gyermeki érdeklődéssel vizsgál meg rektálisan egy tehenet. Ilyen például a terjengősség és a borzasztó barokkos körmondatok, amik ezekre a sorokra is kíméletlenül rányomják a bélyegüket.

De nem is szaporítom tovább a szót, inkább elmesélem, hogy hogyan jutottunk el a kezdésben leírtakhoz, illetve, hogy mi történt azután. Azoknak a kedvéért, akik rákattintottak a kis piros x-re, bemutatok két igazán beleváló lányt, illetve a középső láncszemet.

Első beleváló hölgyeményünk foglalkozását tekintve holsteinfrízológus professzorasszony, ezenfelül pedig a megrektálisanvizsgáló ige megalkotója, ráadásul bár eddig elkötelezett volt a kutatóorvosi pálya iránt, most inkább az állatorvoslás felé kacsintgat, azon belül pedig az élelmiszerhigiénia felé. Reszkess Marek-öszöndíj, reszkess Nébih, reszkessetek élelmiszerszennyező anyagok! Nevezzük nevén, ő nem más, mint Békési Tímea Mónika, a továbbiakban pedig Timi.

Következő belevaló hölgyeményünk is professzorasszony, csak nem holsteinfρίζológus, hanem oológus, de az antibiotikumrezisztenciáról is van némi fogalma. A fülespunga szó kiváló ismerője (nem, ez nem egy dél-amerikai rágszáló!), inkább embereket szeretne gyógyítani és bár még nem tudja, hogy hogyan, de abban biztos, hogy vágni és varni fog. A szikét is mosolyogva forgatja, ami egybevág a nevével, hiszen Mosolygó Eszter Laurának hívják, a továbbiakban pedig Esztinek.

Végül pedig itt a középső láncszem, aki nemcsak azért középső, mert minden rólunk készült képen középen foglal helyet, hanem azért is, mert a fura szervezési hajlamaival összefogja a két belevaló hölgyeményt. Kilencéves kora óta állatorvosnak készül, nagyon szeretne tanítani az egyetemen, bármennyi nyúlból képes burritot csinálni a vérvételhez és Németh Liza Szófiának hívják. Ha a narráció egyes szám első személyre vált át, akkor az ő szemszögéből látjuk majd a történetet, ugyanis – lehull az álarc – ő én vagyok.

De ami még ennél a három lánynál is fontosabb, az az a tény, hogy mi alkotjuk A Veszett még mindig jó! csapatot, ezzel pedig mindhárman ki vagyunk békülve. Nemcsak nagyon jó barát nők és csapattársak vagyunk, hanem egymás tanárai, diákjai és példaképei is. Nem szoktuk a kirakatba helyezni az eredményeinket, de a történet megértése szempontjából fontos lesz az előző verseny kimenetele, így most eláruljuk, hogy a tavalyi OÁV-ot mi nyertük meg.

Még ki sem pihentük magunkat az augusztusi döntő után, amikor megnyílt a jelentkezési felület az V. OÁV-ra. Nem volt kérdés, hogy idén is szeretnénk elindulni a versenyen, célul pedig – csakúgy, mint tavaly – a döntőbe jutást tűztük ki. Tükön ülve vártuk az első online forduló érkezését, ami hamarosan be is libbent az életünkbe a maga harminchat oldalával és a kiküldést két héttel követő határidejével. Azonnal fel is osztottuk magunk között a feladatokat: Eszter a társállatok orális egészségét és az antibiotikumrezisztenciát vette célba, Timi a vitaminokat és a kihalás szélén álló fajokat, én pedig a mérgező és gyógyító növényeket, illetve a praxismenedzsmentet.

Abban a hitben voltunk, hogy a tavalyi második forduló után már nem jöhet rosszabb, de tévedtünk. A fogas feladat olyan fogós kérdéseket tartalmazott, amelyek kishíján kifogtak rajtunk, de aztán végül annyi fogas forrást elolvastunk, hogy meg tudtuk fogalmazni a válaszokat. (Aki felírja nekem ennek a mondatnak a helyes fogképletét, fog tőlem kapni egy ajándék fogkefét. Jó, abba hagyom...) A csapatban az a szabály, hogy bár a leadási határidő vasárnap van, de csütörtökig mindenkinek el kell küldenie nekem a válaszokat, hogy le tudjam ellenőrizni őket, illetve, hogy azokra a kérdésekre is igyekezzek választ találni, amire nem sikerült. Az ilyen csütörtöktől vasárnapig tartó időszakokat nem kívánom senkinek, mert nagy a kockázata, hogy a végére OÁV-mérgezést kap az ember. Na jó, az előző mondatnak azért

nem százszázalékos az igazságtartalma, hiszen arra kiváló ez a néhány nap, hogy az összes témával alaposan megismerkedjek és csillapítsam az állatorvosi hivatás iránti érdeklődésből fakadó szellemi éhségemet. Így esett meg, hogy bár az antibiotikumos feladat Esztié volt, de az ellenőrzése alatt teljesen beleszerettem a gyógyszeretanba (jó, tudom, mondjam majd ezt harmadéven az egyetemen...). A rezisztencia volt idén az a téma, ami mindhárom online fordulóban megjelent és az összes jófejségemre szükségem volt, hogy ne nyúljam le Esztitől az ezzel kapcsolatos feladatokat...

A fogas témával kapcsolatos kérdések nagy részére végül nemcsak én, hanem mindhárman kerestük csütörtöktől vasárnapig a válaszokat, nekem pedig mindeközben a praxismenedzsmenttel gyűlt meg a bajom, azon belül pedig azzal a feladatrésszel, amikor meg kellett mondani, hogy Magyarországon melyik megyében hány állatorvosi rendelő van. Ezt végül úgy sikerült megoldani, hogy a Magyar Állatorvosi Kamara honlapján találtam húsz táblázatot, amiből tizenkilenc a megyékre vonatkozott, egy pedig a fővárosra, a táblázatok pedig tartalmazták az összes állatorvosi rendelő nevét és egyéb adatait az adott régióban. Sorszám természetesen nem volt a sorok elején, úgyhogy egyesével kellett megszámolni mind a húsz terület adatait. Ez önmagában sem egy hálás feladat, úgy meg pláne nem, hogy az ember épp nincs kibékülve a számokkal, de azt tökéletesen reprezentálja, hogy milyen keményen kell küzdeni a döntőbe jutásért.

Az első forduló után kicsit hátrébb voltunk a ranglistán, mint tavaly ilyenkor, de ez nem törte le a lelkesedésünket. A második fordulónál – ha lehet – még jobban éreztük a szervezők törődését. Eszti a szokásos rezisztencia-téma mellett a genetika rejtelseibe vetette bele magát, Timi a 3D nyomtatás és a ketózis vizeire evezett én pedig a vadászatba és a kutyák görcsrohamainak lehetséges okaiba ástam bele magam. Timi a 3D nyomtatást megette reggelire, viszont miután a ketózis feladat egy-egy szeretetteljes kérdését az Angliában élő, szarvasmarhák foglalkozó állatorvos ismerősének is elküldte és miután az állatorvos úgy küldte vissza, hogy fogalma nincs a válaszokról, Timi meghúzta a vészharangot. Így aztán az egész csapat nekiállt a ketózisnak. Azon a héten öt szakdolgozatot és két doktori disszertációt olvastam el a témában, ezenfelül pedig rengeteg oldalt és könyvet néztem át. Arra már nem emlékszem, hogy mennyit angolul és mennyit magyarul, de mindkét nyelven kaptam a jóból. Nehezítő körülmény volt, hogy akkor még nem tartottunk bioszból a citromsavciklusnál és borzasztóan idegesített, de egy hét után sem tudtam megmondani, hogy mennyi ATP keletkezik c körfolyamatban 1 db a felhasználásával (lásd: második fordulás feladatlap). Szombat este volt egy pont, amikor komolyan megfontoltam azt a lehetőséget, hogy feladom, pedig sem tavaly, sem idén nem volt olyan kérdés, amire ne adtunk volna választ a legjobb tudásunk szerint.

Idegcsitett a dolog, de belegondoltam, hogy közel egy hete keresem a választ, ráadásul a péntek délutánomat és a teljes szombati napomat a laptop előtt ülve töltöttem és már a létező összes ketózisos forrást átrágtam vagy háromszor. Ha eddig nem volt rá válasz, akkor ezután sem lesz. És aztán megtörtént a csoda. Az egyik feladatrészen három molekula szerkezeti képlete volt feltüntetve és az volt a feladat, hogy el kell nevezni a molekulákat. Először csak a saját szerveskémia tudásomat vettem be és arra jutottam, hogy Timi helyesen válaszolt, de aztán úgy gondoltam, hogy biztos, ami biztos, a Google-t is megkérdezem. Csináltam egy képernyőképet a szerkezeti képletekről és feltöltöttem a képkereső felületére. A program a Képek fülre irányított, ahol a találatok között megtaláltam a három szerkezeti képletet egyszerre egy képen. Kíváncsian rákattintottam és egy nyúlfarknyi, első látásra jelentéktelen weboldalra jutottam. És ezen a nyúlfarknyi, jelentéktelen weboldalon feketén fehérén le volt írva, hogy hány ATP keletkezik c körfolyamatban egy a felhasználásával, illetve még egy sor más dolog is, ami hiányzott a feladat megoldásához.

Összességében nem lett rossz a ketózisos feladat, de sajnos a második forduló után még mindig nem voltunk benne a top 10-ben. A harmadik fordulóban Eszti parazitológiából bizonyított az antibiotikumrezisztencia mellett, Timi a kutyák külső hallójárat-gyulladásával és kedvenc témájával, az élelmiszerhigiéniával foglalkozott, én pedig megismerkedtem a keleti marhavésszel és azzal, hogy hogyan lett belőle Állatorvostudományi Egyetem, illetve a kisállat-onkológiába is belemerültem.

Előbbinek egy hibátlan történelemesztét köszönhetek II. József felvilágosult abszolutizmusából, utóbbinak pedig azt a felismerést, hogy nem én fogom megtalálni a rák ellenszerét. A daganatok nevezékτανával ugyanis rettenetesen meggyűlt a bajom, az ezzel kapcsolatos táblázattal a kéthetes időintervallum alatt mindennap órákig foglalkoztam. Végül csak a táplálósejtek jó-és rosszindulatú daganatára nem találtam semmilyen használható megnevezést, de eszem ágában sem volt feladni.

A határidő előtti napon Eszttel egy orvosbiológiai konferencián vettünk részt Szegeden és a szállásunk mellett volt a könyvtár. Két előadás között volt egy hosszabb szünet és akkor gondoltunk egy merészet és a konferencián viselt elegáns öltözékben átsétáltunk a könyvtárba és közöltük, hogy onkológiai témájú könyveket keresünk. A könyvtár dolgozói meg hirtelen azt sem tudták, hogy hogyan szólítsanak meg minket meg hogy hány dr. van a nevünk előtt, szóval meg kellett őket nyugtatni, hogy nemhogy doktorok nem vagyunk, de még orvostanhallgatók sem, csupán egyszerű középiskolások. Ezt hallva már jóval felszabadultabban voltak hajlandóak kommunikálni velünk és nagyon előzékenyen megengedték, hogy szétnézzünk a könyvek között. Találtunk néhány daganattanról szóló

könyvet, de sajnos mind nagyon elavult volt. Aztán találtunk egy viszonylag modern kétkötetes, brutálisan vastag belgyógyászattan könyvet is és úgy döntöttünk, hogy amilyen betegség abban nincs benne, olyan betegség nem létezik. De nem volt benne.

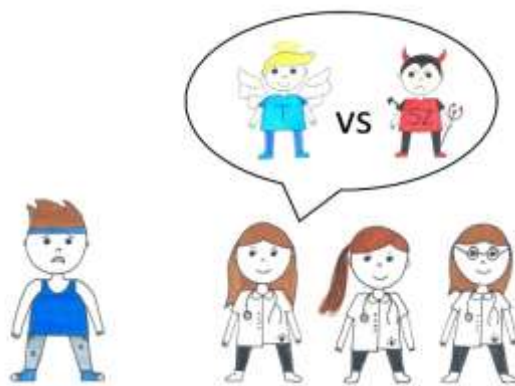
Végül, amikor este hazafelé tartottunk a konferenciáról, végső elkeseredésünkben megkérdeztük a kísérőtanárunkat, hogy nem tudja-e a két daganat nevét. Nem tudta, viszont megmondta nekünk, hogy mi a táplálójait két megfelelője idegen szóval és amikor így kerestünk rá, egyből megtaláltuk a választ.

Ezután már csak a két plusz feladat volt hátra, amiknek legalább akkora lelkesedéssel kezdtünk neki, mint az online fordulónak és végre a kreativitásunkat is megcsillogtathattuk. Először az egyik debreceni menhely lakói számára készítettünk fekhelyeket, kaparófákat és egy nagy adag jutalomfalatot, amiket sikeresen el is juttattunk a kijelölt helyre, a munkafolyamat dokumentálásaképpen pedig egy prezentációt készítettünk, amely a digitális scrapbook stílusjegyeit is magán hordozta.

Átadás előtt

A másik feladat pedig egy videó elkészítése volt, amely a tenyésztők és a szaporítók közötti legfontosabb különbségeket mutatta be, még hozzá nem is akárhogy, mert hát nem hívnának bennünket A Veszett még mindig jó!-csapatnak, ha nem egy történetbe ágyazva mutattuk volna be a témát. Sokat ötleteltünk, hogy mi is legyen a cselekmény és egy meet-es megbeszélés alkalmával földtől elrugaskodott, elborult poénként vetettük fel, hogy mi lenne, ha a tavalyi, leptospirosisos témát feldolgozó történetet vinnénk tovább, tehát Édesburgonyát elküldenénk

Nem jelölték Oscarra, de mi szeretjük

az örök vadászmezőkre, a gazdáját, Rolandot pedig besétáltatnánk a rendelőbe, ahol elmondaná, hogy új kutyát szeretne és hogy milyen szuper tenyésztőt talált, ám amikor mesélne róla, kiderülne, hogy az említett tenyésztő nem is tenyésztő, hanem szaporító, a három (saját magunknak megfeleltethető) doktornő pedig elmagyarázná neki a különbségeket a két fogalom

között. Egy perc múlva már mindenki gyomra görcsbe rándult a szűnni nem akaró nevetéstől, aztán amikor alaposabban végiggondoltuk, rájöttünk, hogy nem is rossz ez a felvetés. Hiába, sokszor a lejelborultabb ötletekből lesznek a legkreatívabb megoldások. Az eredmény egy másfél perces minirajzfilm lett a témáról, aminek az összes karakterét mi rajzoltuk, a „vászon” megjelenő szövegbuborékokkal és tárgyakkal együtt.

A harmadik forduló eredménye és a kreatív feladatok együttesen repítették minket a top 10 hetedik helyéig, így végre biztossá vált, hogy részt vehetünk a döntőn. Amikor ezt elújságtuk az ismerőseinknek, egy csomóan megkérdezték, hogy mik a terveink ezek után és hanyadik helyet szeretnénk elérni. És minden egyes embernek egyesével kellett elmagyarázni, hogy annyi volt a célunk a versenyben, hogy bekerüljünk a döntőbe, hiszen ott rengeteg élményben lehet részünk, de nincs tervbe véve egyik helyezés sem. A döntő a jutalom az online fordulók nehézségeinek leküzdése után, ott már nem a versenyzésen van a hangsúly. Azért természetesen készültünk a három forduló anyagából, de nem ebből állt ki az életünk.

Különösen örültünk annak, hogy idén minden a terv szerint alakult és a döntő márciusban került megrendezésre, hiszen így méltóképpen meg tudtuk ünnepelni Timi születésnapját a kollégiumban. Csütörtök délután indultunk és az estét már a kollégiumban töltöttük. A programok másnap reggel kezdődtek.

Egy gyors regisztrációt követően az AlphaVet logisztikai raktárába látogattunk, ahol minden megtalálható a kutyatáptól a pórázon át a nyeregig, majd egy előadást hallgattunk meg a magyar kutyatenyésztésről a MEOESZ elnökének jóvoltából. A délutánt Üllön töltöttük az egyetem tangazdaságában és a lóklinikán. Utóbbinak azért örültem különösen, mert évek óta rengeteget hallok róla és már nagyon kíváncsi voltam arra, hogy milyen lehet. Sajnos épp fertőtlenítés volt és nem tudtak minket körbevezetni, de amikor beültünk a hatalmas előadóba, az mindenért kárpótolt, ugyanis ez nem akármilyen előadó, hanem lógyógyászati előadó. Első ránézésre pontosan ugyanúgy néz ki, mint egy közönséges előadó az egyetemeken, ahol a hallgatók székei lépcsőzetesen vannak elhelyezve, legalul pedig ott van a pulpitus az előadó számára, illetve egy zöldre festett tábla telerajzolva mindenfélével, amiről még fogalmam sincs, hogy micsoda, de nagyon izgalmasnak tűnik. A tábla mellett pedig egy ajtó nyílik (feltételezem, hogy az istállósorra) és amikor a hallgatóság helyet foglal, akkor az ajtón bevezetnek egy lovat és az előadó otthagyja a pulpitust, odamegy a lóhoz és elkezd rajta mindenfélét mutogatni, mi pedig csak nézünk tátott szájjal.

Az élvezetek azonban nem merültek ki abban, hogy megnéztük, hogy hogyan kell megvizsgálni Címerpajzsot, a lovat, hanem ki is próbálhattuk. Így aztán a saját mutatóujjammal foghattam le Címerpajzs Vena jugularis externáját és győződhettem meg róla, hogy tényleg feltelik vérrel, benyúlhattam a szájába és megnézhettem, hogy mennyi a kapilláris telődési ideje, megkereshettem a csüdartériákat, sőt, még egy fonendoszkópot is kölcsönkaptam és meghallgattam a szívhangját, a perisztaltikahangjait és hogy hogyan áramlik a légcsövében a levegő. Szerintem

*Hogy miért?
Ezért!*

ezek után már mindenkinek világos, hogy miért volt érdemes megküzdeni a három online fordulóval és hogy miért érte meg napokig keresni a választ sok kérdésre.

Címerpajzs életműködései után a szarvasmarhákat vettük célkeresztbe az egyetem tangazdaságában. Meghallgattuk, hogy mik a legfontosabb feladatai egy szarvasmarhával foglalkozó állatorvosnak, majd a jó öreg rektális vizsgálatot is kipróbálhattuk. Különösen büszke vagyok a csapatra, ugyanis amíg tavaly csak Timi és én kerültünk rektálisan mély és

szoros kapcsolatba a tehenekkel addig idén Eszti is, sőt, még anyukám is, aki a csapatunk egyik kísérője volt. Ráadásul fejlődést is sikerült elérnem a vizsgálat területén, ugyanis amíg tavaly csak azt éreztem, hogy milyen meleg van odabent, addig idén már a bendőt is sikerült kikapintanom, de belátom, hogy még bőven van hová fejlődnöm. Timi pedig

Az igaz barátság mindig igazi...

szarvasmarhák iránt érdeklődő emberként nem is kaphatott volna nagyszerűbb élményt a születésnapjára, mint azt, hogy – az ő szavaival élve – megrektálisanvizsgálhatott egy tehenet. Este a kollégiumban megismerkedhettünk a Wau kártyajáték készítőivel, vacsora után pedig közösségi játékok voltak.

Másnap reggel a mentorok kíséretében az egyetem campusára látogattunk. Elmondhatatlanul örülök neki, hogy idén is Virágot nyertük meg mentorunknak, ugyanis csak úgy az igazi ez a verseny, ha ő kísérget minket az egyetem területén és ő vesz minket a szárnyai alá.

Az első program idén is egy közös kutyaboncolás volt, azaz hogy dr. Reinitz László adjunktus úr boncolt, mi pedig árgus szemekkel figyeltünk. Itt tanultam meg azt, hogy a boncolás legfőbb arany szabálya a hulla tiszteletét követően az, hogy az idegeknek mindig köszönni kell, mégpedig úgy, hogy szervusz nervus...

Jól elraktároztuk az agyunkba a boncoláson szerzett ismereteket, hiszen tudtuk, hogy aznap még lesz feladat a boncteremben, ahol szükségünk lesz rá, majd az élelmiszerhigiénia-tanszék felé vettük az irányt. Kicsit sajnáltam, hogy idén nem volt alkalmunk megcsillogtatni a szerveskémia tudásunkat, de azért az élelmiszerhigiéniai feladatok megoldása közben sűrűn előkerült a kémia, csak nem a szerves, hanem az általános és a szervetlen része. Ezek nem állnak hozzánk olyan közel, mint a szerves, de tavaly óta semmi nem változott, azaz még mindig emelt óraszámban tanuljuk a kémiát, még mindig érdekkel minket és még mindig elhivatott és nagy tudású kémiatanárunk van, akinél magasan van a lécz, de ezért (is) szeretjük annyira. Így aztán még mindig rá mernénk bízni az életünket a kémiatudásunkra.

Ezt követően belevetettük magunkat a vércsoportmeghatározás rejtjelmeibe és meg is határoztuk a saját vércsoportunkat, amivel önmagában még nem is lett volna probléma,

Mi már tudjuk a vércsoportunkat. És Ti?

csak hogy a kísérőink, azaz a szüleim is meghatározták a sajátjukat. Anyáé ugyanis A+ lett, apáé 0+, az enyém pedig AB-. Ez így szép és jó, csak hogy A+-os és 0+-os vércsoportú embernek nem születhet AB-gyereke...

Kiábrándítok mindenkit, nem csöppentünk brazil szappanoperába. Valószínűleg annyi történt, hogy mivel alig akart kifolyni a

vérem, ezért átvittem egy kis anti-A ellenanyagot a B-re és az csapta ki a vérem, úgy hogy nagy valószínűséggel én is A vagyok, tehát a szüleim gyereke.

Miután kielemeztük az összes vércsoportot a parazitológia felé vettük az irányt, ahol a kullancsok világába kalauzoltuk magunkat három mikroszkóp és egy feladatsor segítségével. Először a kullancsokról és az általuk terjesztett betegségekről kellett kérdéseket megválaszolni,

majd belenézni a mikroszkópokba. Tizenöt perc kemény küzdelem következett a kullancslábak számolásával, annak eldöntésével, hogy van-e az adott vizsgálati alanynak szeme vagy nincs, illetve azzal, hogy hogyan forgassuk csipesz hiányában úgy a kullancsokat a Petri csészében, hogy mindegyiknek a háti oldala legyen felfelé, hogy el tudjuk dönteni, hogy

Vajon mi lesz a parazitológia feladatsor eredménye?

melyik hím és melyik nőstény. Végül valami műanyag tárgy került a kezembe és azzal forgattam át. Hölgyeknek ez a legjobb kézimunka. A minden részletre kiterjedő mikroszkópos vizsgálatoknak és a hosszas tanakodásnak, hogy akkor most melyik a leggyakoribb kullancsfaj Magyarországon, egy hibátlan parazitológia feladatsor lett a vége.

Ez hatalmas lelkesedéslöketet adott a csapatnak, amit ebéd után a boncteremben kamatoztattunk. Itt elképesztően kreatívak voltak a szervezők, ugyanis egy szabadulósobát készítettek nekünk, vagyis pontosabban szólva szabadítószobát. A háttértörténet ugyanis az volt, hogy egy plüssállatot kellett kiszabadítani egy ketrecből, hogy fel ne boncolják a következő gyakorlaton. Ehhez azonban nem volt elég, hogy az ember ki tudjon nyitni egy zárat egy kulccsal, hanem mindenféle anatómiai és logikai feladatot kellett megoldani.

Elsőként egy hiéna nyakcsigolyáit kellett sorba rakni, amely csigolyákra számok és műveleti jelek voltak ragasztva. A sorbarakás után leolvasható művelet megoldása volt a kód, ami a következő ketrecet nyitotta. A ketrecből egy újabb feladat került elő, amelynek Einstein jól ismert logikai feladványa volt az alapja. Itt szeretném hangsúlyozni Eszti és Timi szerepét, ugyanis a csapat nekik köszönheti, hogy sikeresen és gyorsan meg tudtuk oldani a feladatot. Én ugyanis mindig borzasztó lassú vagyok ezekben a logikai játékokban és nem is mindig találok meg a helyes megoldást, Timi és Eszti azonban percek alatt összerakták. Megoldásként egy szót kaptunk, amit a következő asztalon lévő tabletbe kellett beírni.

Miután feloldottuk a készüléket, egy állítás jelent meg a képernyőn, ami a fülkürtre vonatkozott. A feladat világos volt: el kellett jutni valahogy a boncasztalon fekvő kutya fülkürtjébe. Ezidáig eléggé bántott, hogy az előző feladatban nem tudtam érdemi segítséget nyújtani, viszont most egyből elfelejtettem. Tudtam, hogy ez most az én terepem lesz és most én fogok hozzátenni a csapat sikeréhez, úgyhogy gyorsan felkaptam a szikét és nekiálltam megkeresni a garatot, átvágni a nyelvcsontot és tájékozódni. A garat azért problémás terület, mert rengeteg cső, kürt

és egyéb képződmény indul innen, vagy érkezik ide. Kicsit olyan, mint egy közlekedési csomópont. A fülkürt is a garattal van összeköttetésben és egy percig borzasztóan féltem, hogy annyi más szervrészlet között nem fogom megtalálni, de végül csodával határos módon meglett. Mondjuk, amikor belenyúltam és megéreztem valami fémes dolgot, először nagyon megdöbbsentem, de aztán Adjunktus úr felhívta rá a figyelmemet, hogy ott kéne lenni valaminek, ha már szabadulószozában vagyunk. Úgyhogy kiszedtem a „dolgot” a fülkürtből, ami nem volt más, mint a következő lakat kulcsa...

Azt hiszem, ezt hívják csapatmunkának.

Miután kinyitottuk, egy papírt vettünk ki a ketrecből, amin olyan gyanús elnevezések szerepeltek, mint a bal sarokcsont, a jobb térdkalács és társaik... A következő asztalon pedig ló- és szarvasmarhacsontok voltak egy-egy számmal ellátva, a papírra pedig azoknak a számát kellett írni, amelyek a meghatározásoknak megfelelnek. Itt már annyira magával ragadott minket a lendület, hogy csak komoly nehézségek árán sikerült eldöntenünk, hogy melyik csont van a jobb és melyik a bal oldalon, viszont olyan ügyesen érveltünk a hibás megoldásunk mellett, hogy szegény Virág komolyan elkezdett kételkedni az anatómiatudásában.

Timinek volt egy bravúros gondolata, ugyanis három térdkalács volt az asztalon, amiből kettő szemmel láthatóan egy oldalról származott, a harmadik pedig a másik oldalról, Timi pedig azonnal rájött, hogy nyilván az egy különböző csont számát kell a lapra írni. Ezt a logikát követtük a sarokcsontoknál is, Eszti pedig közben kitalálta, hogy melyik medencecsont és melyik combcsont száma kell a lapra. Sajnos azonban a kapott számsorból álló kód nem nyitotta a lakatot, szóval egy másodpercig tanácstalanul néztünk egymásra. Aztán a következő pillanatban rájöttem, hogy felcseréltük a térdkalácsot és a sarokcsontot, az új kód pedig már nyitotta a lakatot és már csak annyi dolgunk volt, hogy kiszedjük az állatot a ketrecből.

Megmentettük!

A fentihez hasonló feladatok a kedvenceim, azaz, amikor a csapat minden tagja egyformán érvényesül. Mindhárman másban vagyunk kiemelkedőek és fantasztikus érzés az, amikor egy pillanat alatt össze tudjuk fésülni az erősségeinket és egymást kiegészítve megoldani egy hosszú és összetett feladatot.

Hogy még ne legyen elég a jóból, a biokémia tanszék állomása

következett, ami megkoronázta a napunkat. Tavaly az anatómia és a biokémia volt a kedvencünk, így nagyon örültünk, amikor megtudtuk, hogy erre a két állomásra idén egymás után megyünk.

Leírhatatlanul jólesett, hogy a biokémián régi kedves ismerősként fogadtak bennünket. A meleg fogadtatás után hozzáláttunk a feladathoz, ami ismét egy szuper alkalom volt arra, hogy kipróbáljunk valami olyat, amire eddig még nem volt lehetőségünk. Vizsgálati alanyul egy jólfésült fehér nyulat kaptunk, akinek a vércukorszintjét kellett megnézni adrenalin beadása előtt és után. Én kaptam azt a megtisztelő feladatot, hogy megfogjam a nyulat és betekerjem a plédbe, a nyulak ugyanis úgy működnek, hogy ha egy töltöttkáposzta töltelékének érzik magukat, akkor nem pánikolnak.

A végeredmény az lett, hogy volt a kezemben egy nyúlburrito, amiből csak két fehér fül látszott ki, ami náluk a vérvétel legfontosabb helye. Elszorítottam a vénákat az egyik fülön, Eszi pedig egy több éve praktizáló orvos ügyességével vette le a vért. Megmértük a vércukorszint értékét, majd Timi beadta a nyúlnak az adrenalin, szintén egy több éve praktizáló orvos ügyességével. Amíg

Göngyölt nyúl

vártuk, hogy a hormon kifejtse a hatását, addig kitöltöttük a témával kapcsolatos feladatlapot, majd összehasonlítottuk az adrenalin beadása előtti és utáni értéket.

A biokémia volt aznap az utolsó állomás a campuson, utána következett a jól megérdemelt kikapcsolódás, azaz dr. Simanovszky Zoltán, vagyis a széleskörben ismert Zállatorvos által tartott előadás. Ezt már volt szerencsénk tavaly is meghallgatni, de ez nem vont le semmit az értékéből, ugyanúgy élveztük, mintha először hallanánk és ugyanolyan nagyokat neveltünk rajta.

A vasárnap már a mindent eldöntő döntőről szólt. A struktúra hasonló volt a tavalyihoz: a tíz csapatnak és a kísérőknek tizenegy állomást kellett forgószínpadszerűen végigjárni. A Royal Canin állomásán kezdtünk, ahol egy esettanulmányba ágyazott problémát kellett megoldanunk: Garfield cica erősen túlsúlyos és igen javasolt optimálisra csökkenteni a testtömegét. Először el kellett dönteni, hogy Garfield melyik kategóriába tartozik a macskatesttömeg skálán, majd egy sor lehetséges tápból ki kellett választani azt, amelyik a legideálisabb Garfield számára és ki is kellett mérni a megfelelő adagot, utána pedig az állomáson lévő állatorvostan hallgatóknak

kellett ismertetni a problémát és a túlsúly következményes betegségeit, mintha ők lennének a gazdik, mi pedig az állatorvosok. Imádtam ezt a feladatot. Nagyon szeretek egy összetett és szakkifejezésekben bővelkedő problémáról konyhanyelven beszélni, sőt, szívügyemnek tartom, hogy a tudományt úgy juttassam el a laikusokhoz, hogy azt ők is könnyen megértsék és megszeressék. Úgy vélem, hogy nem azzal mutatja meg valaki, hogy mennyire ért egy

szakterülethez, hogy minél több szakkifejezést használ, hanem éppen azzal, hogy még a nagyon bonyolult témákat és összetett összefüggéseket is el tudja magyarázni azoknak, akik nincsenek annyira otthon az adott területen.

A második állomáson egy igazi gyógyszeres feladat várt ránk a

Tolnagro jóvoltából. Egy féreghajtó betegtájékoztatóját kaptuk meg és azzal kapcsolatban tettek fel nekünk kérdéseket. Első ránézésre szövegértés volt az egész, de ha nem volt észnél az ember, elég könnyen el lehetett rontani.

A következő három állomás a három online forduló anyagát kérte számon. Az elsónél azt kérték tőlünk, hogy nehegy megalázzunk mindenkit azzal, hogy megírjuk hibátlanra. De megírtuk. Pedig esküszöm, hogy nem direkt volt.

Azonban, hogy a szervezőknek is örüljenek, elárulom, hogy a második fordulóból készült feladatsoron már komolyan kellett törnünk a fejünket, szóval az egyáltalán nem tartozott a csuklótorna kategóriába és nem is lett hibátlan, így aggodalomra semmi ok. Különösen örültem annak, hogy a harmadik fordulás feladatsorban nagy hangsúlyt kapott a keleti marhavész, ami az online fordulók alatt az egyik legkedvesebb témámmá vált (a gyógyszeres mellett, ugye Eszti...)

Egy hosszabb szünetet követően az AlphaVet állomására mentünk, ahol ismét érvényesült a munkamegosztás, ugyanis Eszti és Timi egy számolós feladatot oldottak meg, én pedig összegzést írtam a három napról. A lányok számolni tudnak jól, én pedig írni és ez így van rendjén. Ha mindhárman csak számolni tudtunk volna jól, vagy csak írni, akkor nem tudtuk volna megoldani azt a feladatot.

A DuoBakt állomásán ismerős arcok fogadtak bennünket, a feladat azonban egyáltalán nem volt ismerős, viszont annál izgalmasabb. A kutyák külső hallójárat-gyulladására témaként már előkerült az online fordulók során, az alap pedig ezúttal is ez volt, csak teljesen más

aspektusból. Három kenetet kaptunk három kutya füléből és először el kellett dönteni, hogy melyikben van gomba, baktérium és fehérvérsejt, utána pedig azt, hogy melyik esetben adnánk antibiotikumot vagy gombaellenes szert az állatnak.

A feladat első részével egyáltalán nem volt problémánk, hamar rájöttünk, hogy az egyik gombák vannak, a másikon baktériumok, a harmadikon pedig fehérvérsejtek és baktériumok is. A második feladatrészben először azt szeretttük volna válaszolni, hogy amelyiken gomba van,

arra kell gombaellenes szert adni, amelyiken pedig baktérium, arra antibiotikumot. Ez így logikusnak is tűnt, csak aztán megszólalt bennem a vészcsengő, hogy mégsem. Ugyanis a baktériumok és a gombák egy bizonyos határérték alatt az egészséges fülben is megtalálhatók és önmagukban még nem okoznak gyulladást. Probléma akkor van, ha különböző okok miatt elszaporodnak, ilyenkor immunválasz

Nem is gondolná az ember, hogy mi minden van egy fülben...

történik a szervezet részéről és egy csomó immunsejt kezdi el bekebelezni őket és kialakul a gyulladás.

Így tehát csak az a kenet készült gyulladt fül váladékából, amiben ott voltak a bekebelezést végző sejtek, a másik kettő egészséges fülből származott, így utóbbiakra nem is kell semmilyen gyógyszert adni. A jutalmunk egy elismerő bólintás volt, ami határozottan jót tett az önbizalmunknak.

A következő állomáson Virág várt ránk egy szép hosszú feladatsorral, ami az üllői lovasprogram anyagát kérte számon, ezután pedig egy ételmiszerhigiéniai feladategyüttes következett, ami után egy életre megtanultuk, hogy a tejet tankgépjárművel szállítják (ez az elnevezés kinek pattant ki a fejéből??).

Nem evezünk messzire a tejtől, ugyanis ezután a szarvasmarhák kerültek terítékre, Timinek pedig alkalma volt megcsillogtatni a tudását a témában, ugyanis még mindig ő a szarvasmarhaszakértő a csapatban és még az sem jelentett akadályt, hogy a holstein frízekre specializálódott, ugyanis ennek ellenére a többi fajtáról is van fogalma, az anatómiájukról meg aztán pláne. Ezen az állomáson egyértelműen Timi volt az érdemi feladatmegoldó.

Utolsó megpróbáltatásként pedig szóban kellett számot adnunk a tudásunkról a szervezők által sokat emlegetett Petiállomáson, ahol a főnök – ki gondolná – Peti volt. A téma pedig az

antibiotikumrezisztencia, ami egyértelműen azt jelentette, hogy Eszti is megmutathatja, hogy mit tud, ugyanis ennek a három online fordulón át visszatérő témakörnek ő vált a szakértőjévé és a tudását nem is félt használni. Bár még mindig azok a feladatok a kedvenceim, ahol egyesíthetjük az erőinket, de különösen örültem annak, hogy ezúttal mindenkinek volt egy olyan állomása, ahol a saját erősségei kerültek előtérbe és ahol ő vitte a hátán a csapatot és ő segítette hozzá a sikerhez.

Amikor végeztünk, arra gondoltam, hogy még sosem voltam ennyire fáradt. Talán ez az egyetlen, amit tavaly óta elfelejtettem: hogy milyen tizenegyszer tizenöt percen át folyamatosan erőn felül koncentrálni. Amíg az eredményhirdetés kezdetére vártunk, sétáltunk egy nagyot a campuson és megpróbáltuk megtalálni a legújabb szobrot a szoborparkban, ami nem is volt olyan egyszerű feladat, ugyanis lassan több szobor lesz a parkban, mint fa...

Végül a hallgatói központ előtt táboroztunk le és élénk beszélgetésbe bonyolódtunk, amikor a DuoBaktosok odajöttek hozzánk és elmondták, hogy nagyon sietnek és már nem tudják megvárni az eredményhirdetést, de nekünk ítelték a DuoBakt különdíját, mert elmondásuk szerint szakmai pontosságot megszegyenítő módon oldottuk meg a feladatukat. Azt gondolom, hogy ez volt az a mondat, amit mindegyikünk nagyon mélyen elraktározott magában, hogy legyen mi által megvigasztalódni a következő helyzetben, amikor valami miatt rettenetesen butának érezzük magunkat. Összenéztünk a lányokkal és azt mondtuk, hogy inentől kezdve már tényleg teljesen mindegy, hogy mi történik, hiszen a döntő sokszorosán felülmúlt minden elképzelést, ugyanis sokkal több élményben volt részünk, mint amire számítottunk, ráadásul még egy nem tervezett címvédést is összehoztunk, ugyanis tavaly is mi kaptuk a DuoBaktos különdíjat.

Amikor visszamentünk az eredményhirdetésre, ugyanazok az érzések voltak bennünk, mint tavaly: nagyon kíváncsiak voltunk a helyezésre, de nem voltak elvárásaink, nem volt cél, hogy bármelyik helyet is elérjük. Veszítenivalónk pedig a tavalyi győzelmet követően már nem volt. Ha akkor megkérdeztek volna, hogy de mégis, mondjak már valamit, hányadik helyre tippeltem magunkat, akkor azt feleltem volna, hogy kettőt és könnyebbet, de talán úgy a negyedik vagy az ötödik hely környékére. De ahogy haladtunk visszafelé a tizedik helytől, egyszer csak azon kaptuk magunkat, hogy már csak mi állunk ott, meg két másik csapat, azaz fent vagyunk a dobogón.

Itt megint előjött a szervezők határtalan kreativitása, ugyanis mielőtt kihirdették volna a dobogósok sorrendjét, még átadták a különdíjakat és a kísérők ajándékait. Komolyan, ennyi erővel még egy reklámblokkot is berakhattatok volna... 😊

Végül csak nem feledkeztek meg rólunk. Amikor kimondták, hogy a harmadik helyezett csapat a Nyíregyházi Állatkertbe kap belépőt, megbeszéltük, hogy ezek mi leszünk és komolyan mondom, hogy csak egy hajszálon múlt, hogy ne induljunk el átvenni. De végül nem mi lettünk a harmadikok, hanem régi kedves ismerőseink a ****still pretty cringe**** csapat. Már a tavalyi döntőn is találkoztunk és ott is gyönyörű eredményt értetek el, mint ahogy idén is. Szívből gratulálunk Nektek és nagyon örülünk, hogy idén is találkozhattunk Veletek! Sok sikert kívánunk az érettségihez, bár biztosak vagyunk benne, hogy majd ott is legalább olyan ügyesek lesztek, mint a döntőben és reméljük, hogy az egyetemen is találkozunk majd!

Két csapat maradt, az Animália és mi. Megmondtuk az Animáliának, hogy ők fognak kimenni az első díjért és ezt komolyan is gondoltuk. Derekasan helyt álltak a döntő három napja alatt, mi pedig tudtuk, hogy ezen a versenyen a címvédés egészen egyszerűen nem opció, hiszen ahhoz túl nehezek és összetettek a feladatok.

És akkor kimondták, hogy második lett az Animália.

Lányok, nagyon nagyon gratulálunk! Tudjuk, hogy tavaly az online fordulók után a tizenegyedik helyen végeztetek és épp nem kerültetek be a döntőbe. Akkor meg is beszéltük, hogy a tizenegyedik csapatnak lehet a legnehezebb. De idén újrapróbáltatok, ami mindenképpen példaértékű és látjátok, a kemény munkának meglett az eredménye, hiszen most részt vehettetek ezen a három napon és gyönyörű eredménnyel zártátok. Leírhatatlanul büszkék vagyunk rátok és úgy gondoljuk, hogy ezt az alázatot és küzdőszellemet, ami bennetek van, sok felnőtt megirigyelné.

De természetesen nemcsak a dobogós csapatoknak gratulálunk, hanem mindenkinek, aki bejutott a döntőbe. Ezen a versenyen nem közhely az, hogy a döntős csapatok mindegyike nyertes, hanem ez a színtiszta igazság. Két OÁV van mögöttünk, szóval pontosan tudjuk, hogy mennyi munkát és áldozatot követel meg a döntőbe jutás, hiszen az online fordulókban rengeteg nehézség van. De az a tíz csapat, aki részt vett a döntőn, sikeresen vette az akadályokat és legyűrte a nehézségeket, úgyhogy mindenki megérdemel egy hatalmas tapsot (oké, a döntőn már tapsoltunk, de én most innen is tapsolok a laptop mögül, miközben ezt írom). Szóval, legyen mindenki nagyon büszke magára!

Megragadom az alkalmat, hogy magunkról is szóljak, ami nem lesz olyan egyszerű, mert most, bő egy héttel a döntő után még mindig a hatása alatt vagyok azoknak a perceknek és nem igazán találom a szavakat, ami valljuk be őszintén, írásban nem szokott előfordulni velem. Amikor kiderült, hogy címet védtünk, mindhárman úgy megdöbbszünk, mint még soha, de azt hiszem, erről a képek többet tudnak mesélni, mint én valaha is.

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem örülök neki, hiszen mérhetetlenül boldog vagyok és büszke a csapatunkra. Azonban továbbra is fenntartom azt, amit tavaly írtam erről: hogy ez az egész első helyezés/címvédés-dolog mindössze a hab a tortán. A döntő már nem a versenyzésről szól, hanem az élmények, tapasztalatok begyűjtéséről és az új ismeretségekről, és ez az igazán fontos.

Ezalatt a három nap alatt olyan élményekben volt részünk, amiket életünk végéig nem felejtünk el. Útban hazafelé felhívtuk a tanárainkat és a családtagjainkat és hosszasan meséltünk nekik arról, hogy mi mindent próbálhattunk ki, a következő héten az iskolában pedig szinte minden szünet azzal telt, hogy beszámoltunk a történetekről az osztálytársainknak, illetve több tanórán a tanárainknak, a beszámolóink után pedig azt gondolom, hogy senkiben nem maradt kétség, hogy melyik is a világ legszuperebb versenye.

A tavalyi tanulságok és tapasztalatok is fennállnak még, úgyhogy megkímélem a Kedves Olvasót és magamat is attól, hogy ismételjem magam, ezek megtalálhatók a tavalyi beszámolóban, azonban a köszönetnyilvánításhoz ragaszkodom.

Külön öröm a számomra (és szerintem Eszti és Timi számára is), hogy az idei döntő alkalmával sem töltöttük még be a tizennyolcat, ugyanis így megint volt két fantasztikus kísérőnk a szüleim személyében. Anya, Apa, köszönjük, hogy végigcsináltátok velünk ezt a három napot és hogy megmutattátok mindenkinek, hogy milyen jófejek vagytok! Biztos forrásokból tudom, hogy nemcsak mi, hanem a szervezők is nagyon szeretnek Titeket.

Köszönettel tartozunk a biológiatanárunknak, Kiss Andrea tanárnőnek és a kémiatanárunknak, Hotziné Pócsi Anikó tanárnőnek, hiszen továbbra is táplálják bennünk a biológia és a kémia szeretetét, illetve osztályfőnökünknek, Zsíros Tünde tanárnőnek, azaz Tünde néni, hogy

továbbra is hisz bennünk és büszke ránk. Borzasztó nehéz lesz meghálálni azt a mértékű elhivatottságot és szeretetet, amit az osztályteremben és azonkívül tanúsítanak a munkájuk és értünk, diákok iránt, de megígérjük, hogy a legközelebbi pedagógusnapon majd kísérletet teszünk rá.

Dr. Molnár Péterről is kell szólnom, akit idén békén hagyunk, mert Norvégiában dolgozott egy rendelőben, viszont a tavalyi segítségének idén is nagy hasznát vettük. Úgyhogy, Peti, hálából megint hoztunk Neked egy emléklapot és bízom benne, hogy úgy tudjuk majd átadni, hogy Timi és Eszti is jelen lesznek.

Mentorunkkal

Virág, óriási köszönet jár Neked is! Amikor kiderült, hogy megint Te leszel a mentorunk, örömjongásban törtünk ki. Nem hiába, hiszen idén is Te voltál a legszuperebb mentor. Nagyon várom, hogy végre én is egyetemre menjek és együtt lehessünk a szervezői csapatban és bízom benne, hogy Timi is csatlakozik hozzánk.

A szervezőknek is tapsolok most innen, a laptopom mögül, ugyanis hihetetlen az a lelkesedés, energia és idő, amit ennek a versenynek a szervezésébe beletesznek. Higgyétek el, van összehasonlítási alapunk és el kell mondanunk, hogy azok a csapatversenyek, amiken eddig elindultunk, a nyomába sem érnek az OÁV-nak. A leghálásabbak azonban az érkezésünkkel tanúsított meleg fogadtatásért vagyunk, hiszen leírhatatlanul jólesett, hogy régi kedves ismerősöket üdvözlöttek a személyükben.

És hogy mi lesz jövőre? Nos, valószínűleg akkor már az érettségire fogunk készülni, hogy biztosan találkozhatunk az egyetemen. De ahogy magunkat ismerem, nem fogjuk kibírni Nélkületek, szóval, ha péntek vagy szombat este megjelenünk a kollégiumban, ne lepődjetek meg!

Aki a következő szezonban tervbe veszi a döntőbe jutást, annak azt tudom tanácsolni, hogy csak akkor vágjon neki a célja megvalósításának, ha kellő elhivatottságot, alázatot és kíváncsiságot érez magában. Az online fordulók megoldása közben ugyanis lesznek mélypontok, amiken nem lehet anélkül átlendülni, hogy érdeklődtök az adott téma iránt és hogy szívvel-lélekkel csináljátok ezt a versenyt.

A legfontosabb dolog, amit az utóbbi időben megtanultam, az az, hogy az ember nem válogathatja meg, hogy milyen képességekkel születik, hogy mihez van affinitása és mihez

nincs. Az azonban százszázalékban az ember döntése, hogy mennyit tesz azért, hogy kompenzáljon és hogy mennyi figyelmet fordít arra, hogy megtanuljon játszani azokkal a kártyákkal, amiket kapott. Lehet azon gondolkodni, hogy milyen lenne, ha más lenne, de valójában nem érdemes, mert nem viszi előre a dolgokat. Azt hiszem, hogy ugyanez igaz erre a versenyre. Lehet panaszkodni, hogy milyen nehéz kérdések vannak az online fordulókban és hogy mennyi időt kell kereséssel és ötleteséssel tölteni, de igazából nem érdemes. Panaszkodás helyett egészen egyszerűen csak le kell ülni és csinálni kell tovább.

A döntőbe jutásba rengeteg energiát kell fektetni és sokszor kérdezték tőlem, hogy miért csinálok, ha ez bizony áldozattal jár. A válaszom az, hogy minden egyes dolog áldozattal jár a világban, nem csak az OÁV. Mindenért meg kell küzdeni, mindenért le kell mondani valamiről, mindig kompromisszumot kell kötni. A kérdés tehát valójában nem az, hogy miért csináljuk, hanem, hogy megéri-e áldozatot hozni érte.

Azt hiszem, mindhárman kórusban rávágthatjuk, hogy: Persze, hogy megéri! Akinek még nem világos, hogy miért, az olvassa el még egyszer a beszámolót, nézze meg a képeket a verseny oldalán, vagy vegyen részt a VI. Országos Állategészségügyi Versenyen.

